

Ч. Родзевіч, на дзех мае адтрымаць назначэнне на Памощніка Загадчыка Аддзелу Асветы пры Упраўленьні Усходнімі Землямі, на якую пасаду кандыдатура яго была высунута Беларускай Школьнай Радай Меншчыны.

Політычныя навіны.

Паўстаньне на Украіне.

ЛЬВОВУ, 1-Х. Згодна з інфармацыямі Украінскага Бюро Прэсы, паўстаньне на Украіне проці Дэнікіна моцна падростае. Сяляне ізноў не давозяць спажывуных прадуктаў у Кіев і арганізуюць збройныя часці для барацьбы з казацкімі бандамі.

Фош падтрымвае Ліцьвіноў.

КОУНА. Літоўскае корэспанд. бюро паведамляе з Парыжу: Маршал Фош заявіў літоўскай дэлегацыі на мірнай канфэрэнцыі што ён стараецца, каб шэф французскай вайскавай місіі у Польшчы дабіўся адступленьня польскіх войск за праходзеную імі дэмаркацыйную лінію.

Вайна Украіны з Дэнікіным.

З Альбова паведамляюць, што 27-га верасьня Украінская Народ. Рэспубліка офіцыяльна абвесьціла вайну Дэнікіну.

МЕНСКАЕ ЖЫЦЦЕ.

У мясцовым т-ве ўзаемнага ад агню страхаваньня адноўлены прыём страхаваньня, каторы ідзець цяпер вельмі жыва.

Сельска-гаспадарскі сындыкат. На ініцыятыве групы асоб 15—20 г. мес. зноў пачынае функцыянаваць сельска-гаспадарскі сындыкат у Менску. Мэта сындыкату дастаўляць у вясковыя таварыствы с.-гаспад. прылады і племянную жывёлу.

Збор з нярухомах маёнтакі м. Менску падлуг разасланых акладных лістоў (на ацэнцы 1916 г., павялічанай у 6 разоў), павінен быць унесены у касу Магістрату не пазьней 20 кастрычніка, інакш спажыць грошы адміністрацыйным чынам з дадаткам пэна ў 20%, лічучы ад 1 лістападу.

У акружным судзе, пакой № 27, міравымі судзьдзямі Жыжнеўскім і Заброцкім, адчынены часовы прыём просьбаў аб зьбавеньні і у галоўных справах.

У губ. турме агульны лік арыштованых—500 чал. Паек 1/2 ф. хлеба у дзень. Маленькая цэрква, разбураная бальшавікамі, цяпер троху наўраўна.

Парахвіяльныя коопэратывы. Намечана залажыць коопэратыву пры кожнай праваслаўнай парахвіяльнай цэркві м. Менску.

Цукер (пясок) у прыватнай прадажы каштуе цяпер 22 руб. фунт.

Мясо у прыватнай прадажы каштуе цяпер 7 руб. фунт.

Польская краёвая каса мае быць адчынена у хуткім часе у Менску.

Біржа. Апошнімі днямі у Менску грашавы курс такі:

За 100 р. „кер.“—15 1/2 р. „цар.“

За 250 р. „дум.“—72 р. „цар.“

За 250 р. „сов.“—25 р. „цар.“

Аднака курс „думскіх“ ідзець у гару: ужо можна дзе кольвек дастаць за 250 руб. „дум.“—190 „цар.“.

5 г. кастрычніка, у нядзелю, Таварыствам Працаўнікоў Беларускага Мастацтва пастаўлена была ў гарадскім тэатры 5-актовая драма У. Галубка „Бязродны“. Трагэдыя сьраты-байструка Янкі Бязроднага цягнецца праз цэлую пьесу бяз жаднага просьвіту. Небарака не знаходзіць шчасьця навет і у каханьні маладой дзячынны Гапкі—падчарыцы ні беднага гаспадара Супрона. У Супрона спраўляюць дажынкі. Маладзёў весяліцца; сумуе адна Гапка. Пьяны Супрон прыводзіць як раз старшага стражніка Івана Марцінавіча Качаргіна, каб пасватаць яму сваю падчарыцу. Зьявіўшага сяды Янука Бязроднага Супрон праганяе са свайго надворку. Гапка рашуча адмаўляецца выйсьці замуж за Качаргіна; адмаўляецца яна і у другім акце, і ня глядзячы на пагрозы, трымаючага у руках бізун, п'янага зауседы айчыма, проста прапануе стражніку пакінуць іх хату. Маці Гапкі спачувае дачцэ. Калі прыходзіць у хату да Супрона прызваны ў салдаты Янук Бязродны, дык Супрон, ня слухаючы а ніякіх словаў малейшы Бязроднага, выганяе яго з хаты. Гапка прызнаецца мацеры, што яна скоро стане маткаю. Выходзячы з хаты Супрона, Бязродны пакідае тут сваю шапку. У Гапкі родзіцца дзіця у той час, як з фронту ад Янука адтрымваецца ліст, што ён ранены. І шапку і ліст свайго люблага Гапка трымае у пасьцелі пад галавою. Гапка слабая. Каля яе маці і баба—знахарка, якая то варажыць, то шэпча каля хворае. Маці ідзе па фэльчара, а у яе адсутнасьць зьяўляецца Судрон, выпівае з знахаркаю бутэльку гарэлкі і выганяе хворую Гапку з хаты. Забраўшы з кадыскі дзіця, яна выходзіць. Скалечаны, зранены Янук вяртаецца з вайны, апіраючыся на кій, толькі тады, калі у хаце Гапкі ужо нікога няма, а дзьверы і вокны забіты дошкамі. Гапка згінула. Супрон нагла намер на дарозе, а маці звар'яцела. Гэта расказваюць Бязроднаму ідучы на сход сяліне і знахарка, што натрапілі на калеку. Сюды жа трапляе і няшчасная звар'яцеўшая маці Гапкі і, аслупеўшы небарака—салдат глядзіць на яе, як на здань, ня могучы дапытання, ці яна пазнае яго... Бязродны адзіно... Ён знаходзіць сярод лесу белую торбачку, з якой выцягвае сваю шапку. А тут жа недалечка ляжыць толькі чарап яго Гапкі і дзіцяці яе...

Гэтакі смутны змест драмы густа перасыланы вяселымі, а часамі й занадта камічнымі момэнтамі. Харшы пачатак першага акту (дажынкі у выкананьні хору Цяраўскага). Да болю сьмешны і канец гэтага акту—танец Качаргіна у выкананьні самога аўтара пьесы. Наогул аўтор у ролі стражніка быў на сваім мейсцы. Добрым Супронам быў бы Сьвятляк, каб крыху менш крычаў, памятаючы, што ён ня у лесе, а на сцэні. Пекная Гапка—Паўліна Васілек. Знахарка (Смолка) занадта нудная. Нудны гэтак сама і Бязродны (Мікола Менскі). Хаця гэта й ня дзіво—ён мусі першы раз на сцэні. Ігра яго—не ігра а безканечная стагната і дэклімацыя. У пьесе трапляюцца „русіцызмы“. Такія словы, як „цень“, „сабака“ чамусьці у жаночым, а не у мужчынскім родзе. Пара артыстам знаць сваю граматыку.

Знаемы.

Рэдактар-выдавец

Ядв. ЛУЦЭВІЧ.